உதயதாரகை—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at two shillings a year, payable in advance.

௯ம் புத்தகம். சஞ்சிகை ௩.] ௲அ௱சகூ ௵. மாசி ௴. அ தேதி வியாழக்கிழமை Thursday, February, 8, 1849. [Vol. IX. No. 3.

TERMS OF THE PAPER.

For each copy—*two shillings a year*—PAYABLE IN ADVANCE.

To Subscribers who receive the Paper by mail, each copy, *inclusive of postage—four shillings a year.*

The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by *five subscribers' uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.*

The names of Subscribers will be published; and *all receipts of money* will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at *four shillings a year*; their papers having to be sent by mail, and a postage of *one penny*, being *prepaid* on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of *one penny and a half* each line, reckoning the type at Brevier size or seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be *post paid* to receive attention.

JAFFNA—The Missionaries.
TRINCOMALIE—Rev. J. Walton.
COLOMBO—Messrs P. B. Fernando [illegible]d Son.
KANDY—Mr. L. Lawton.
BATTICALOE—Rev. J. Gil[illegible].
MADURA—Rev. C. F. M[illegible].
DINDIGUL—Rev. J. Re[illegible]ll.
MADRAS—P. R. H[illegible] Esq.

[illegible]சமயகோளரி.

ஆறுங்காண்டம், எ ம். பிரிவு.

இனிப் பிரமாவின் துன் நடக்கையின் இலட்சணங்களைக் குறித்துச் சொல்லியது.

இப்பிரமா சகலத்தையுஞ் சிருட்டிக்கிற தொழில் அ[illegible]ரிபமான தொழில் அல்லவே. அது பிரமாவு[illegible]ண்டானால் அவன் சகலத்தையுஞ் சிருட்டித்[illegible]னாயிருக்கவேண்டுமேயாகிலும் பிரமாவின் பிறப்[illegible] குறித்துப் பின் சொல்லியதுமன்றி இப்போ அவ[illegible]டைய சுருபமுங் கிரியையும் புராண பிரபந்தங்[illegible]ளிலே சொல்லியிருக்கிறதைக் கேளுங்கள். அ[illegible]ப் பிரமா அஞ்சு சிரசோடே பிறந்தவனும். ஆ[illegible]கையால் பஞ்சமுகப்பிரமாவென்று சொல்லப்பட்டிருக்குது. அப்படியே சில காலம் பஞ்ச சிரசோடேயிருந்தானென்றும், அதின் பிறகு அவன் தலையிலொன்றையிழந்தான். அதெப்படியென்றால், இன்னஞ் சொல்வதைக் கேட்பீர்களாக. தேவர்களெல்லாருங்கூடிச் சிவனுக்குக் காசியிலே கல்யாணம்பண்ண முகிர்த்தஞ் செய்கிற தறுவாயிலே சர்வத்தையுஞ் சிருட்டிக்கிற பிரமாவானவன் அந்தக் கல்யாணஞ் செய்கிற பெண்ணை மோக இச்சையோடேபார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது திரைக்குள்ளே சடங்கு செய்கிற பெண்ணின் காலின் பெருவிரலைக்கண்டு அபேட்சித்தானென்றும், அப்போது அந்தப் பிரமாவினுடைய விந்தானது பூமியிலே விழுந்ததென்றும், அதைப் பெருவிரலினாலே பிரமா நீளத்தேய்த்தானென்றும், அப்பொழுது கோப்புச்சந்தனப் பார்ப்பார் பிறந்தார்களென்றும், இரண்டு விரலாலே ஊன்றித் தேய்த்தபோது நாமப் பிராமணர் பிறந்தார்களென்றும், மூன்று விரலாலே திறுக்கித் தேய்த்தபோது விபூதிப் பிராமணர் பிறந்தார்களென்றும், அதையெல்லாங் குழப்பித்தேய்த்தபடியினாலே மல்லக்கச்செட்டிகள் பிறந்தார்களென்றும், இப்படியே நான்குசாதியும் பிரமாவினாலே வந்ததென்றும், பின்னையும் இன்னொரு புராணத்தில் பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் முதலானவர்கள் பிறந்தார்களென்றுஞ் சொல்லிவருகிறார்களென்றும், அப்பொழுதுதானே மகாபிராமணருடசந்தி சத்தங்களைச் சிவன் கேட்டுப் பிரமாவொருத்தன் மாத்திரமல்லவோயிருந்தான். இப்போதித்தனை பிரமருங்கூடிக்கொண்டு வேதமோதுகிறதேதென்று சிவன் யோசித்துப் பார்க்கும்போது பிரமாவானவன் தன்பெண்சாதியின்பேரில் அபேட்சித்தானென்றறிந்து மகா கோபத்துடனே வந்து பிரமாவினுடைய அஞ்சுசிரசில் ஒன்றைக் கிள்ளிப்போட்டானென்றும், அதினாலே இந்தப் பிரமாவினுடைய தலை அறுபட்டுப்போனதென்று இன்னம் மூன்றுவிதமாய்ச் சொல்லுகிறார்கள். அதெப்படியென்றால் அச்சிவனுக்கும் பிரமாவுக்கும் ஐந்தைந்து தலை இருந்ததினால் சிலவேளையிலே பார்பதிக்குக் குறிப்புத்தெரியாமல் வெட்கிப்போனதினாலே சிவனுக்குக் கோபம்பிறந்து பிரமாவினுடைய ஒருதலையைக் கிள்ளிப்போட்டானென்றும், பின்னுமொருகதையிலே பிரமாவானவன் தன் வாயிலே சரசுபதியென்கிற பெண்ணை வைத்துக்கொண்டிருந்ததுமல்லாமல் பெற்ற மகளாகிற உறுவசியோடே மோகசங்கம் பண்ணவேண்டுமென்று இரண்டுபேரும் மான்கலைருபமெடுத்து ஒரு காட்டிலே அநேகநாள் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தார்களாம். அந்தக் குற்றத்துக்காகச் சிவன் பிரமாவின் தலையை வெட்டினானென்றும், மகள் தப்பிப்போனாளென்றும் அவனுடைய வெட்டுப்பட்டதலை குருநாதனகத்திர்கிறதென்றும் அத்தலைதானே மிருகசீரிட நட்சேத்திரமென்றும், இப்படி ஒழுங்கில்லாமலும் மாறுபாடாய்ப் பற்பலவிதமாக அவரவர்கள் மனதின்படியே பிதற்றிக்கொண்டு சொல்லிவருகிறார்கள். இன்னமுங் கிரிசைவிவாவகத்தில் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லியிருக்குது. பின்னையும் ஒருகதையிலே பிரமாவுக்குஞ் சிவனுக்குந் தர்க்கமுண்டாகி உன்னை நான் சிருட்டித்தேனென்றும் உன்னிலும் பெரியவனென்றுஞ் சொன்னபடியினாலே சிவன் பிரமாவின் தலையை வெட்டினானென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள்.

பேரின்பமாலைவிருத்தம்.

ஐங்கரன்தலையிழக்க அரிவனந்தன்னிற்போகச்—
சங்கரன்பிச்சையேற்கச் சதுமுகனெழுதினானே—
அங்கவனெழுதினால்மற் றவன்றலையற்றுப்போக—
இங்கேவனெழுதினான் சொல்லீதுவெல்லாமயக்கந்
தானே.

என்பதில் எல்லாமனிதர் தலையிலேயும் எழுதினது நீசமேயானால் இவன்தலை அறுப்புண்டுபோக எவனெழுதினானென்று யோசித்துப்பார்க்கவேண்டியது. பின்னையும் பிரமாவின் முகத்திலே பிராமணரையும், மார்பிலே இராசாக்களையும், அரையிலே வைஷாக்களையும், பாதத்திலே சூத்திரரையுஞ் சிருட்டித்தவன் அறுந்துபோன தலையை மறுபடியும் உண்டாக்கிக்கொள்ளாமல்ப் போனகாரணமேப்படிச்சொல்லுங்கள். இந்தப்பிரமாவுக்குப் பிள்ளையில்லாமல் கூத்திவயிற்றில் பிறந்த வதிஷடரை வேதஞ் சொல்ல அனுப்பினதெப்படி! இன்னம் வேறே புராணங்களிலே பிரமா மனிதனை உண்டாக்கினவிதஞ் சொல்லியிருக்கிறதெப்படியென்றால் பிரமா குசவனோடேசொல்லி மனிதனை உண்டாக்கிறதற்கு உத்தாரங்கொடுத்தபடியினாலே அவன் ஒருகாலோடே உண்டாக்கினானும். அந்த மனிதன் விழுந்தெழுந்து நடக்கிறதைப்பார்த்து நன்றாய் நடக்கவில்லையென்று அழித்துப்போட்டு மூன்றுகாலோடே உண்டாக்கினானும். இப்படிக்கொத்த பிரமா சிருட்டிகர்ருக்கச் சேமற்றத்தேவர்கள் தங்கள் மனதின்படியே பலபல அவசரங்களிலே ஒவ்வொரு சாதியைப் பூமியிலேயும், தெற்பைப்புல்லிலேயும், முழங்காலிலேயும், வேர்வையிலேயும், நெருப்பிலேயும், சிலம்பிலேயும், கண்ணாடியிலேயும், தாமரைப்பூவிலேயும், இப்படி இன்னம் அநேகம் மாறுபாடான விதங்களாகச் சிருட்டித்தார்களென்று சொல்லியிருக்கிறபடியினாலே சிருட்டிக்கிறகாரியம் அற்பமாக எண்ணப்பட்டுதல்லவோ? பின்னொருவிசை விஷடுணுவுக்கும் பிரமாவுக்கும் நீகடவுள் நான்கடவுள் என்கிற பெரிய தர்க்கம் உண்டாயிருக்கச்சே இருவருக்கும் நடுவே ஒரு அக்கினிஸ்தம்பம் நின்று அதின் அடிமுடியைக்கண்டவன்கடவுளென்றுசொல்லி சபதங்கூறிக்கொண்டு பிரமா அன்னப்பட்சிவேஷமெடுத்துஞ் சிவனுடைய முடியைத் தேடிப்பார்த்துங் கண்டுபிடிக்காமற் கண்டேனென்று பொய்சொன்னான்.

சிவவாக்கியர் கவி.

மண்டுபங்கள்போலே நீமனத்துமாசறுக்கிலீர்—
குண்டுவேங்கள்போலே நீர் குளத்திலே முழுகிறீர்—ப
ண்டுபெமுங்கள் நான்முகன்பரந்து தேடிக்காண்கிலா
ன் அது—கண்டுயிருந்தும்மிலேகலந்துணர்ந்துகாணு
மே.

பேரின்பமாலையில் விருத்தம்.

அன்னவர்கண்டுமாகியரன் முடிகாணாமல்த்—தன்னிலேஅயர்ந்துபொய்யைச்சாற்றியேதலைவெட்டுண்டு—கன்னல்வில்வேழால்நொந்து கலைதலைபுணர்ந்தோன்தன்னை—புன்னியேகடவுளென்றால் உலகுள்ளோர் நகைத்திடாரோ.

என்பதில், முன்னொருவிசை அத்திரிமகாமுனியினுடைய இஸ்திரீ அனுசூயையென்கிற பத்தினியை இச்சைப்பட்டபடியினாலே குழந்தையாய்ச் சபிக்கப்பட்டுப்போனவனை நாரதமகாமுனியினுடைய புண்ணியத்தினாலே மீட்டுவிடப்பட்டானென்றும், பின்னொருவிசை சிவனுடைய பெண்சாதியின்மேல் ஆசைப்பட்டபடியினாலே தலையறுப்புண்டு போனானென்றும், பின்னொருவிசை அன்னப்பட்சியாய்ப்பிறந்து முடியைக்காணாமல் பொய்சொல்லிக் கோவிலும் பூசையும் இழந்துபோனானென்றும், கடைசியிலே கெண்டகநதியாகிய வேசியின் வயிற்றிலே கல்லாய்ப்பிறந்துபோனானென்றும், சதுர்வேதசித்தாந்தகரே ஐயோ! இப்படிக்கொத்த பேர்களுக்குச் சிருட்டிக்கிற உத்தியோகஞ் செல்லமாட்டாதென்றறியவேண்டியது. முதலாவது, பிரமாவென்கிறபேருக்கர்த்தஞ் சிருட்டிக்கிறவனல்ல. வேதப்பிரமாணம் வைத்திருந்தபடியினாலே பிரமாவென்றுபேருண்டாயிற்று. இரண்டாவது, பார்ப்பாரும் வேதப்பிரமாணம் வைத்திருக்கிறபடியினாலே அந்தணர் அல்லது பிராமணரென்று பேருண்டாயிற்று. மூன்றாவது, அவருக்குப் பிள்ளையில்லாதபடியினாலே அவருக்குக் கூத்திவயிற்றிலே பிறந்த வதிஸ்டர் அவருக்குப்பிறகு வேதப்பிரமாணங்கொண்டுவந்தாராகையால் அவர் சிருட்டிகர்த்தாவல்லவென்று தீருகிறதும் பிரமா விஷடுணு சிவன் என்கிற மூன்று இராசாக்களை இப்பொழுது பணிந்தால் அது ஒன்றான பராபரவஸ்துவைத் தொழுகிறதாய்ப் பலன்தருமோவென்றிருக்க நாங்கள் வேதத்துக்கு ஐயோக்கியரென்றும்,—மேற்படி.

தேவனொருவரென்பதற்குத் திருட்டாந்தம்.

[On the Unity of God.]

இந்தியாத் தேசத்திற் பலதேவ கோட்பாட்டையநுசரித்து வருகிற தமிழ்ச் சமையத்தவர்களாகிய சைவர், வைஷணவர், புத்தர், அருகர், முதலியோர் தத்தம் சமயங்களுக்கமைக்கப்பட்ட கடவுளுக்கும் இக்கடவுளைச் சார்ந்த இலட்சாலெட்சக்கணக்கான தேவர்களுக்கு ஆராதனை புரிந்து வருகிறதை யான் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு இவ்வஞ்ஞானதிமிரப்படலம் இவர்களுட்புகுந்த காரணம் யாதென வினவுமிடத்துக் கடவுள் ருபனாதலின் அவரை அறிகுறியாகவும் நமக்குஞாபகமாகவும் இருக்கும்படி பூர்வீகத்தாரிற் சிற்சிலர் பற்பல பேதமாய் விக்கிரகங்களை உண்டுபண்ணிப் பூசித்துவரவிடைக்காலத்தார் அவைகளைச் சுத்த தேவர்களாகத் தத்தம் புராணம் ஆகமஞ் சாஸ்திரங்களிற் பாடிவைக்கத் தற்காலத்தார் அந்நூல்களை மெய்க்கடவுளால் அருளப்பட்டதென்று நம்பிப் பூசித்தார்களென்று விளங்குகின்றது. இச்சமயத்தவர்கள் பலதேவர்களைப் பூசித்து அஞ்ஞான அந்தகாரத்தில் அமிழ்ந்துவதினாலே இதினின்று மீட்கும்படி அவர்கள் பூசித்துவரும்பலதேவர்கள்மெய்த் தேவர்களல்லவென்றும் கடவுள் ஏகனென்றுந் திருட்டாந்தங் காட்டுவது அவசரமாதலின் இங்ஙனம் கடவுள் ஏகனென்பதற்குத் திருட்டாந்தங்களை நிதானிப்போமாக.

இங்ஙனங் கடவுள் ஏகனெனத் திருட்டாந்தங் காட்டும்படி, ௧ வது. தமிழருக்குள் சிலநிபுணர்கள் கடவுள் ஏகனெனச் சொல்வதினாலும், ௨ வது தமிழராது ஆகமசாஸ்திர புராணங்களிற் சிலவிடங்களிற் கூறியிருப்பதினாலும், ௩ வது. உலகசிருட்டியின் இலட்சணங்களினாலும், ௪ வது மெய்க்கடவுளால் அருளப்பட்ட விவிலிய வைதீகத்தினாலும் நிதானிப்போமாக.

௧ வது. மெய்க்கடவுளினது கிருத்தியங்களாகிய சிருட்டி, திதி, சங்காரம், அனுக்கிரகமென்பவைகளைப் புலவர்கள் தங்களது நாப்புலமை திறப்பட அலங்காரமாய்ப் பஞ்ச தேவர்களாகிய பிரமா, விட்டுணு, உருத்திரன், மயேச்சுரன், சதாசிவன், என்பவர்களாக உருவகம்பண்ணித் தங்கள் நூல்கள் மெய்ப்படச் சுத்ததேவர்களாகப் பாடினார்களென்றும் இத்தேவர்களுக்குப் பலதேவ ஸ்திரிமார்களாகிய இலட்சுமி பார்ப்பதி சரசுபதி தருமதேவதை முதலானவர்களுளரென்றுஞ் சூரியன், சந்திரன், செவ்வாய், முதலிய வானசோதிகளையும், அப்புத் தேயு வாயு பிருதுவி ஆகாயம் என்பவைகளையும் மற்றைப்பிரபஞ்சதோற்றம் யாவையும் மனிதனது பராக்கிரமம் நற்குணந் துற்குணம் என்பவைகளையும் இன்னன பலயாவையும் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களாக உருபித்தார்களாதலின் கடவுள் ஒருமையேயன்றிப் பன்மையன்றெனத் தமிழ் நிபுணர்களிற் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் கடவுள் ஏகனென்று உருபிப்பதற்குப் பூர்வ புலவர்கள் பாடிய நூல்களினது கோட்பாட்டினொற்றுமையினின்று துடங்குகிறார்கள். எப்படியெனில் பிரமாவைச் சடபதார்த்தமெனவும் விட்டுணுவைப் பிருதுவியெனவும் உருத்திரனைக் காலமெனவும் மனோதத்துவநூலிற் சொல்லப்பட்டதே

னவும் பின்னும் பிரமாவைப் பிருதுவியெனவும் விட்டுணுவை அப்புவெனவும் உருத்திரனைத் தேயுவெனவுந் தத்துவநூலிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வொற்றுமையினின்று வருந் திருட்டாந்தங்களாவன. சிருட்டிகராகிய பிரமாவினிறஞ் சிவப்பு, பிருதிவியினிறஞ் சிவப்பு, பிருதுவி விட்டுணுவாதலால் பிரமாவும் விட்டுணுவும் ஒரேகடவுள். அக்கினியினிறஞ் சிவப்பு, பிரமாவினிறஞ் சிவப்பு, உருத்திரன் அக்கினியாதலால் பிரமாவும் உருத்திரனும் ஒரேகடவுள். முன்கூறியபடியே பிரமாவுங் கிருட்டினனும் ஒரேகடவுளானதினுலும், பிரமாவுஞ் சிவனும் ஒரேகடவுளானதினுலும், பிரமாவுஞ் சிவனும் ஒரேகடவுள். இன்னும் ஓர்விதம் ஓர்வித்தினின்று முளையாகி இலையாகிக் கொம்பாகி வருவதுபோல பராபரவஸ்துவினின்று முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள் உண்டுபட்டார்கள். இவர்கள் யாவரும் கடவுளினது கூறுதலால் இவர்களின் கூட்டம் ஒரேகடவுள்; இப்படித்தமிழ்நிபுணர்களிற்சிலர் சொல்லுகிருர்கள். இவை அவர்களுக்குள்ளுங் கடவுள் ஏகனேனுமென்னமிருந்ததென்பதற்குத் திருட்டாந்தமாதலறிக.

௨ வது. தமிழரது ஆகம சாஸ்திர புராணங்களிற் சொல்லியபடி, 'எள்ளுறுமெண்ணெயென்னவேறிமணியரவமென்னக்—கள்ளுறுபோதுகான்ற கடியெனச் சலாகைதன்னிற் - றள்ளுறவரியசோதிதானெனவுலகமெங்கு--முள்ளொடு புறமுமாகி யொருமையிற் பரவுமன்றே.'' இதன்பொருள் எள்ளிலுள்ளவெண்ணெய்போலும் பிரவை பொருந்திய ரத்தினத்தையுடைய சர்ப்பம்போலும் தேன் பொருந்திய புட்பத்தின் வாசனைபோலும், இரத்தினச் சலாகைபோலும் வியாபித்திருக்கின்ற சோதியாகிய கடவுள் உள்ளொடு புறமுமாக எங்கும் ஒருமையாக விளங்குகிருர். பாட்டுக்களைச் சொல்லாமல் விட்டு கருத்தைமாத்திரஞ்சொல்லுகிறேன் ஆதியாயும் அணுவாயும் இவையுலவாயும் அனுக்கிரகமுடையவராயும் நீதியையுடையவராயும் யாவுக்குங் காரணனாயும் உவமானத்துள்ளடங்காதவரேவரோஅவரேகடவுள். அக்கடவுளுடைய பாததாமரையைத் தலையின் கண்ணேசேர்ப்பாமென்று கந்தபுராணத்திற்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. "கடவுளொனொருவனுண்டேவேதமொன்றே காரணசற்குருதீட்சைதானுமொன்றே-யடைவுடனேயவரருளும்பதவியொன்றே அம்புவியில்மனுப்பிறவியானதொன்றே-நடைவழியும்பலமனுவோர்க்கொன்றேயல்லால் நால்வேதமறுசமய நடக்கைவேருய்த்—திறமுடைய தேவர்பலருண்டேனபோர் தீநரகுக்குளராவர் திண்ணந்தானே'' இவை கடவுளொனத் திருட்டாந்தமாதலறிக.

௩ வது. உலக சிருட்டியின் இயல்பினாலே பிரபஞ்சத்தை நாம்நோக்கிப் பார்க்குமிடத்து சிருட்டியின்கண்ணெதாகத்திருத்து வந்ததாகாரணம் பிரதியட்சமாய்த் தோற்றுகின்றன. பூலோகத்திற்ருேற்றும் பலவகையான பொருள்கள் யாவும் தத்தம் நடையியலும்படிக்கோர் பிரமாணம்விளங்குகின்றது. மேலும் பிறப்பித்தற்ருெழிலிற்றுணைக்காரண வகையாய் இயன்றிருக்கும் பொருள் யாவையும் எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் ஏதொருகாரணத்தாற்றம்போலுமியல்பின் காரியத்தைத்தருகின்றன. எப்படியெனில், தாபரவற்கந்தத்தம்வித்தினின்றுருவமாய்ஓர்வகையுபகரணங்களால்வளர்ந்துஒத்தவுருபவிலட்சணமுடையனவாய் ஓரளவினியன்றுவருகின்றன. சீவ பிராணிகளுற்பவித்து ஓரியல்பான சீவாதிகளுடையனவாய் நடைகொள்ளுகின்றன. பூலோகத்திலுள்ள உவச்சிருட்டிக்குமேலான சிட்டியாகிய மனுடனைதாமூலத்தினின்று உற்பவித்து ஓர்வகை மனுடத்துவங்களுள்ளனவாய் விளங்கிநிற்கிருன். இவ்வண்ணமாய் ஓரகத்திருத்துவமோர்காரணம் விளங்கித் துளங்கிநின்றமையின்கடவுளொருவனென்றுகொள்க.

௪ வது. மெய்க்கடவுளால் அருளப்பட்ட விவிலிய வைதீகத்தினுல் சர்வலோகங்களையும் உண்டாக்கி நித்தியந் தத்துவம் முதலிய இலட்சணங்களையுடையனுய் விளங்கிநிற்கிருர். ஒருவரேயன்றி வேருெரு தேவனில்லை. ஆகையால் தமிழரது புராணகம சாஸ்திர முதலியவைகளிற் சொல்லியபடி தேவன் பலரல்லவென்றும் ஏகனென்றுங்கொள்க.

தேவாரம்.

பார்த்துநல்லுலகவாழ்வைப் பகைத்திடமுடியாதேனுங் — கூர்த்தநின்னருளாலேகை கூடுமென்றுணர்ந்துகொண்டேன்—தீர்த்தநின்னுபயபாதச் சேவையையமகிழ்ந்துநல்கிக்—காத்திரட்சிக்கவேண்டுங் கர்த்தனேயேசுநாதா.

கீர்த்தனம். ராகம், சங்கராபரணம்.

பதியேயென்மேற்சற்றேபாருமே
அதிபதியே-நரபதியே-குணபதியே
என்மேற்சற்றேபாருமே.

அனுபல்லவி. துதிசேர்நிதியே மோட்சகதியே சிவநதியே, பதியேயென்மேற்சற்றேபாருமே.

சரணங்கள். ஆசையம்போதிதனில்-வேசாறியேயழுந்தி-நாசமுருமல் வெகுநேசமாயோடிவந்து, பதி.
சரசவசனமுரைதேரிவையரோடுகூடித் - தருமமுறைதவறிநரகின்முழுகிடாமல், பதி.
திசையோர்புகழுந்துங்க நசராபுரியிலெங்கும் - இசைசேர்கவிசேடத்தை நசையாப்பயிரங்கஞ்செய்யும், பதி.

இப்படிக்கு,
புலவர்கடாட்சம்பெற்ற
ஓர்கிறிஸ்தமாணுக்கன்.

To the Editor of "the Morning Star."

MY DEAR STAR,

Allow me to ask the students that have gone through Joyce's Arithmetic to furnish me through your valuable paper with the reasons, for the second and third part of the rule laid down in the book to extract the cube root, and oblige me,

W. M. School, Cattavaly, 19th Jan. 1849 } Your most obedient servant, CASIAR ALVAN.

உதயதாரகையின் எட்டிற்றர் அவர்களுக்கு பலகால் வந்தனம் முறையொடு தந்தனம்.

எனது அருமையான ஐயாவே,

சோயிசு என்பவர் செய்த கணக்கதிகாரத்தில் கனமூலம் காணக் காட்டிய சூத்திரத்தின் இரண்டாம் மூன்றாம் பிரிவுக்கு நியாயம் ஏதென்று அக்கணக்கதிகாரத்தைப் படித்த மாணுக்கர் தங்கள் தாரகை வழியாய்த்தெரிவிக்கும்படிமன்றடி நான் எழுத இடந்தரும்படிகேட்கின்றனன்.

௲அ௱௪௰௯ம் ௵ தைமீ ௰௯. தே. கட்டைவேலி } இப்படிக்கு, கட்டைவேலியில் உவேசிலியன் மிசியோன் பள்ளிக்கூடத்து மாணுக்கன், காசியர் ஆள்வான்.

To the Editor of "the Morning Star."

DEAR STAR,

I beg to state that what has at first perplexed me after I commenced the study of Mental Philosophy and Metaphysics, is the anxiety of obtaining a correct understanding of the origin of our ideas and notions as well as of innate ideas.

Let me therefore beg you to insert this to the perusal of your readers, (many of whom I hope are profound philosophers) and favor me with their explanations on the above subject.

Wesleyan Mission School at Cattavaly. } Your most obedient servant S VALLIPURANADAN.

தாரகாதிபதியாகிய கனம்பொருந்திய மைனர்த்துரை அவர்களுக்கு வந்தனம் தந்தனம்.

ஐயாவே,

தத்துவசாத்திரத்தை வாசிக்கத் தவங்கிய பின் நமது மானதக்காட்சி (Idea) நினைவு (Notion) சுயம்பானகருத்து (Innate Ideas) என்பவைகளின் காரணம் யாதென்று அறியாமையால் மலைப்புற்று அவற்றின் காரணங்களைப் பூரணமாய் அறியத்தரும் அறிவை அடையவேண்டித் தாரகையை வாசிப்பவர்களில் அநேகர் ஆளமாகத் தத்துவசாத்திரத்தைக் கற்றறிந்தவர்களாதலால் அவர்களே எனக்கு இதை விளங்க உணர்த்தும்பொருட்டுத் தயவுடன் இதைப்பயிரங்கம்செய்யும்படி மன்றடினன்.

௲அ௱௪௰௯ம் ௵, தைமீ ௰௬ தேதி, உவேசிலியன் மிசியோனைச்சேர்ந்த கட்டைவேலிப் பள்ளிக்கூடத்துமாணுக்கன். } இப்படிக்குத் தங்கள் தாழ்மையுள்ள மாணுக்கன், சங்கரனுதர்சேய் வல்லிபுரநாதன்.

உதயதாரகை.

௲அ௱௪௰௯ ௵ மாசி மாதம், ௮. தேதி.

தேசாதிபதியவர்களின் பிரசித்தம்.

இங்கிலாந்தில் இராசாத்திக்கு விண்ணப்பபத்திரங்களையெழுதி அவைகளைக் கொழும்பு மகாராசாவின் வழியாக் அனுப்பாமல் தாங்கள்தானே இங்கிலாந்துக்கனுப்பிவைப்பதினிமித்தஞ் சிலபல வசதியின்மை உண்டுபட்டதினுல், சகலரும் அறியும்படி மகாராசா அவர்கள் பிரசித்தம்பண்ணுகிறதென்னவெனில், யாதாமொரு அரசாட்சியின் கீழிருந்து உத்தியோகம் பராபரிக்கிற துரையென்கிலும் அல்லது எவரென்கிலும் இராசாத்தியின் சக்கிடுத்தாருக்கு யாதாமொரு பெட்டிசம் அல்லது விண்ணப்பபத்திரத்தை எழுதியனுப்பியறிவிக்கவேண்டியிருக்கில், அவர்கள் அந்த ஊரிலே இராச்சியத்தை ஆழுகிற மகாராசாமூலமாகப் பெட்டிசங்களை அனுப்பிவைக்கவேண்டியது. அப்படிச்செய்யாதிருக்கச் சம்பவிக்கில், அந்தந்தப் பெட்டிசங்கள் எப்படிப்பட்டவைகளாய் இருந்தாலும் அவைகளைப்பற்றி இறப்போடுத்துப்பண்ணும்படி திரும்ப மகாராசாவிடம் அனுப்பப்படும். ஆகையால், இராசாத்திக்குப் பெட்டிசமெழுதுகிறவர்கள் மகாராசாமூலமாய் அனுப்பினுலன்றி மற்றும்படி அவர்களுடைய பெட்டிசத்திற்கு யாதொரு மறுமொழியுங்கிடையாது.

பேய்களின்சாத்திரம்.

பேய்களின்சாத்திரம் பாப்புமதத்திற்குச் சிறந்த இலட்சணமாய் இருக்கின்றது. தேவமாதாவென்று சொல்லப்படுங் கன்னிமரியாளே கிறீஸ்தப்பேய்களுக்கெல்லாந்தலைவி. அவளுடைய வேஷத்தை எந்தமூலையிலுங் காண்கலாம். அவளுடைய பேரை ஒவ்வொரு பிராத்தனையிலுங் கீர்த்தனத்திலுங் கேட்கலாம். பாப்புமதம் முற்றும் பசாசு. மரியாளுக்கடுத்தாப்போல், தீர்க்கதரிசிகளும், அப்போஸ்தலரும், சுத்தவாளரான மகாத்துமாக்களும், பூலோகவிசுவாசிகள் பண்ணுங் கனத்துக்குப் பங்காளராய் இருக்கிருர்கள். ஏனென்ருல் அவர்களும் பசாசுக்கள். பராபரிப்புத்தொழிலும், மத்தியஸ்தஉத்தியோகமும், அவர்களிடத்திலுண்டு. பொல்லாத ஆவிகளின் ஏய்ப்புக்கும் பசாசின் போதனைகளுக்கும் இடங்கொடுப்பார்களென்று பவுல் சொல்லியிருக்கிருர். ஒரு அஞ்ஞானியைப் பிடித்து அவனுக்குப் புதுப்பேர்கொடுத்து ஞானஸ்நானம்வைத்தாலும், முன் அவனிடத்தி[illegible]ண்டான அஞ்ஞானப் பழக்கங்களெல்லாம் அ[illegible]த்திலே காணப்படும். ஏனென்ருல், பசாசேன்ப[illegible] பெரியமாய்மாலி.

நடுநிதி[illegible]

இங்கிலாந்தரசனுகிய ஐந்தா[illegible]ர்ல்ஸ் என்பவர் ஒருநாட் குதிரையேறிக்கொண்டு[illegible] வழியில், ஆட்டுக்குட்டியில் மீதித்து அதைக்கொன்[illegible]போட்டார். அப்பொழுது அதை மேய்த்த இடையன் இராசாவுக்குவிரோதமாக முறைப்பாடுபண்ணி அவருக்குவிரோதமாகத் தீர்வைமுடிப்பித்தான். இதினுல் இராசாக்கோபங்கொண்டு நீதிபிராசானை அழைத்துக்கேட்க அவர் பிரதியுத்தாரமாக—''நானே இராசாவின் கீழ்க்குடியானவன். ஆனுலும் என்னுடைய உத்தியோகத்தை நடப்பிக்கிறதிலேயோவென்ருல், நானிராசாவுக்குக் கீழ்ப்பட்டவனல்ல. நீதியின் நியாயப்பிரமாணத்துக்கே கீழ்ப்பட்டவன்'' என்றிவ்விதமாய்ப் பயங்கரமில்லாமற் பேசினதை இராசாக்கண்டு அவரைமெச்சிக் கனம்பண்ணினுர்.

லாகோர்.

மூலத்தான் பட்டினத்திலுள்ள கோட்டையை இங்கிலீசுகாரர் பிடித்துக்கொண்டார்களென்றும், இங்கிலீசுகாரருக்கும் லாகோர் நாட்டவர்களுக்கும் நடந்தயுத்தத்தில் உசீஸ் என்ற தளகத்தனும் அவரைச்சேர்ந்த ஆபிசர்களும் யுத்தத்தில் மடிந்தார்களென்றும் வம்பாயிலுள்ள ஒரு துரை காலியிலிருக்கின்ற சுற்பித்தான் துரைநம் என்பவருக்கெழுதியிருக்கிருர்.

''லோங்தோம்தேறி'' என்ற புகைக்கப்பலில் நடந்த விதனசங்கதி.

ஒருநாள் பின்னேரம் நாலுமணிபோலே இந்தக்கப்பல் (லிவ்வப்பூல்) என்ற பட்டினத்துக்குப் போகிறவழியில், நடுச்சமுத்திரத்தில், அன்றிராத்திரி, கடும்புயலுண்டானதினுல், கப்பலாட்களேயல்லாமல் மற்றுமதிலிருந்த பயணக்காரர் கப்பலில் மேற்றட்டிலிருந்துகொள்வது முற்றும் வில்லங்கமாயிருந்ததினுல், அவர்களெல்லாரையும் பிடித்துக்கொண்டுபோய்க் கப்பலிலடித்தட்டிற்போட்டுப் பூட்டிவைத்தார்கள். அவர்கள் அடைபட்டிருந்த இடத்திலே காற்றுச்செல்ல வசதியில்லாததினுல், அவர்களில் எழுபத்திரண்டுபேர் மூச்சுவிடாதபடிக்கு அமுங்கிச்செத்துப்போனுர்கள்.

காகிதப்பிரத்தியுத்தரம்.

கண்டியிலுள்ள ''பிறர்மதமுனிவன்'' என்பவர் இச்செலவு யாழ்ப்பாணத்தில் கத்தோலிக்கருக்குள் நடந்த கலாதியைப்பற்றி மெத்த முரண்டுத்தனமாய்ப் பேசுகிருர். அப்படிப்பட்ட கலாதி நடந்திருக்கவுமில்லையென்று பேசுகிருர். யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த காரியத்தை இல்லையென்று கண்டியானொருவன் சொல்லுவது முற்றும் பைத்தியம்.

''ஓர் பார்ப்பான்'' திரிகோணமலையிற் சைவசமயமும் பார்ப்பாரும் படும்பாடு, சூரியர், ஆ. பவுலீஸ் என்ற கடிதங்களும், கோரக்கர் புராணம், சமீபாட்டுச்சருக்கமும் வந்துசேர்ந்தன.

MORNING STAR.

Jaffna, February 8th, 1849.

REVOLUTION AND REFORM.

In Italy, there is a great preparation, and an open field equally remarkable. And in Italy, the suppression of the Gospel, and the protection of Romanism against light, will not now be attempted by brute force any longer. Every where in the recent revolutions, the people are demanding religious freedom. And what wonders God has been working even in Turkey, where we have not the least expectation, as yet, that any political revolution will take place; yet there, in the heart of the Turkish Mohammedan empire, God has raised up a Free Christian Church, and has constituted the Turkish Sultan the protector of its freedom, and we have the singular spectacle of the Sultan teaching the Pope what be the principles of religious liberty, and demanding the restoration of three kidnapped Christian children, violently detained in Rome to be educated as Romanists. Truly these are wonderful transactions And it is under the principles of religious freedom, against which Rome will now in vain contend, that the gospel will be freely, successfully, and everywhere preached. And the fact that God is so widely and simultaneously teaching this lesson, that he is so setting the popular mind against religious persecution, and making men to begin to understand the theory and practice of religious freedom, is a cheering sign that a great, universal, and rapid triumph of the gospel is on the eve of accomplishment—a triumph that will not again be rendered transitory by a society of Jesuits, or the fires of an Inquisition.

What is very extraordinary, in regard to Italy, God has been himself preparing a theological school of educated agents, in contemplation, as it were, of just such an exigency and opportunity as his own divine providence has now opened. He has gathered at Malta a band of converted Romish priests, ready for action. Dr. Achilli is among them—a man of wide reputation and influence in Italy, known as a profound scholar and estimable character, professor of Greek, and Hebrew, in the University at Rome. He has already preached without interuption, in Florence, to a congregation of hundreds. He is now preparing, in conjunction with other learned and pious individuals a translation of the Bible, from the original languages in modern Italian; and Italian Bibles will no longer go stealthily, or as contraband articles, or at a price of extortion, or one by one, secretly, in traveller's knapsacks, over the kingdom; but they will come like flakes of snow, like a cloud of doves, like carts of sheaves, or fresh grapes from the vineyards. There will be men to carry them, and men to read them, and men to listen to them. The Waldenses are waiting to engage in this missionary work. It is for such a time as this, that that college among the mountains has been fostered and protected of God, even amidst persecution. We have reason to believe that the next Reformation in Italy will be a history of popular enthusiasm and success. God is removing obstacles out of the way. The Jesuists every where, before the popular indignation, are driven off. The Romish priests themselves are compelled to join the popular progress.

It is a time of great promise: it is a time, also, for great work. And what Protestant is there who does not desire to have a part in this work? It is of incalculable importance that, just at this moment, the agencies for spreading religious and scriptural light should not be diminished; nay, they ought to be increased. Your contributions should be accompanied by your prayers. And let it be remembered, that there is no surer mark of a regenerated heart, than a fervent, persevering interest in the consummation of that reign of Christ on earth to which these revolutions are tending, and a spirit of prayer and of holy effort for its accomplishment. All the changes, says Edwards, brought to pass in the world, from age to age, are ordered by Infinite Wisdom, in one respect or other, to prepare the way for this glorious issue of things. As, in a clock, all the motions of the whole system of wheels and movements tend to the striking of the hammer at the appointed time; so it is with the revolutions and restless motions of God's creatures and governments on earth and in heaven. And in the great clock of the universe, it seems as if the hammer of God's providence had just struck for us in this world an hour not far from the meridian watch in the day of redeeming mercy. Let us take courage, and labour and pray, and give God all the glory.—*Dr. Cheever.*

THE BIBLE A CRITERIA OF RELIGIOUS TRUTH.—In teaching the sciences, some last authority is aways appealed to, as in natural science experiments and observations are appealed to which all men may make of themselves; and the clearness and authoritativeness of the Science, to the general mind, will be just according to the perfection of this last authority. Now, it is just this relation which the Bible holds to all human teachers of Divine things; it contains the last authority to which every man may appeal for himself. Human teachers by their learning may clear up doubtful passages by a more accurate translation, and by biblical geography and archeology; and, in respect to these, the common mind will repose upon the universal consent of the learned, as well as upon the greater consistency of the whole, made apparent to them by simply comparing Scripture with Scripture: but any received translation, like our English translation, for all the ends of a Revelation, is clear as noon-day. As God's book, the Bible is a perfect and unquestionable authority; and, therefore, to it must the teacher of religion refer at last, as the natural philosopher refers to the phenomena of nature.

The Bible, however, as a last authority, is more simple and available, and involves far less of learned authority than any acknowledged criteria of Science. For although there be many facts of Science which are open to all men, still there are many also,—and these, too, of the last importance,—which lie beyond the field of ordinary observation; while the most momentous and central facts of Christianity--those which absolutely determine and fix the character of the religious system, are just those which lie most open to the common reader. Hence, hermeneutics, and philology; biblical archeology, and geography, have cast light only upon isolated passages without modifying essentially the great body of Truth. What the early Christians received and found efficacious to the salvation of the soul, we, at the present day, receive and find efficacious in like manner. From the age of the Apostles, onward through every subsequent age, there has been but one genuine and vital Christianity; and this has been known to every true disciple, however he may have been led through custom or philosophy, to add on extraneous dogmas—or however he may have failed, through lack of learning, to perceive some curious secondary points.

Dr. Tappan.

THE PAPACY:

APOSTACY—ANOTHER CHARACTERISTIC.

"Some shall depart from the faith, giving heed to seducing spirits and doctrines of devils."—See Campbell's Dissertation on Demonology.

Pagan mythology, often chaotic, fabulous and absurd, is full of demons. They were spirits, real or imaginary, superior to men in rank and powers, good or bad in character, celestial or infernal in respect to place of abode, often local genii, presiding over sea or land, city or country, and having much to do with the persons, pursuits and happiness of men. These were objects of reverence or dread, and sacrifices were offered to concilitate their favour.

The apostacy which the Spirit predicts in the latter times or in the ages subsequent to the introduction of the Gospel, bears another mark: "Some shall depart from the faith, giving heed to seducing spirits and doctrines of devils." The faith is pure Christianity. To depart from it is to renounce its principles, or to embrace others subversive of them. The manner is described. Some will give heed to seducing spirits, or listen to false teachers, who will seduce them to believe pernicious errors. One prominent class of these errors relates to demons, their existence, influence and worship. This was to introduce into the Christian Church the idols of the heathen temple. It was to stamp on Christianity a prominent feature of paganism.

Who were these demons? They were deities, celestial, terrestrial and infernal, male and female, with the long and doutful catalogue of their descendants. Others were the spirits of heroes, kings and philanthropists.

Demonology is a memorable characteristic of the papal church. Mary stands at the head of Christian demons. This form of idolatry is nearly universal. Her image is seen at every corner. Her name is found in every manual of prayer or praise. The prophets, apostles, and canonized saints, male and female, come next to share in the veneration of the faithful. They are guardians, mediators, advocates. Days are consecrated to their memory. We lately saw the suggestion that Mary should be constituted the patron genius of the American Republic.

That pagan sects, when they professed to embrace Christianity, might wish to incorporate into it their demonology, it is easy to comprehend. That some gave heed to such seducing spirits, is a historical fact. Baptize paganism with new names, and you may retain the spirit and machinery of the whole system, lucky and unlucky days, images, festivals and processions. Satan is the great seducer. Other seducing spirits, whether men or apostate angels, are only agents to assist in his work. They promulgate error, solicit to vice, alienate from God, betray to perdition.

This superstition is gross. The human mind is fettered God is set at a distance. The simplicity of his worship is corrupted.—*New-England Puritan.*

CATASTROPHE ON BOARD THE LONDONDERRY STEAMER

The Londonderry left Sligo for Liverpool at 4 o'clock on Friday evening, having on board, besides cattle, &c. nearly 150 steerage passangers—the greater number of whom were on their way to America; and in the evening the weather became so boisterous that none but the crew could keep the deck. The passengers were ordered below.—The hatch, or companion, was drawn partially across, but it appears that sufficient space was not left for the purpose of ventilation, which caused the unfortunate people below to experience all the horrors of suffocation. One passenger, more fortunate than the rest, succeeded in gaining the deck, and alarmed the mate, when he, with some of the crew, hastened to their relief; but alas! too late: 72 human beings had ceased to exist. There lay in heaps the living, the dying, and the dead, one frightful mass of mingled agony and death—a spectacle enough to appal the stoutest heart. Men, women, and children were huddled together, blackened with suffocation, distorted by convulsions, bruised and bleeding from the desperate struggle for existence which preceded the moment when exhausted nature resigned the strife.

THE NEW ELECTRIC LIGHT.

The second public exhibition of the new electric light took place on Tuesday night on the raised steps forming the entrance to the National Gallery and the Royal Academy. There was a large attendance of scientific gentlemen. Upon the summit of the steps a kind of easel was raised, beneath which were placed the battery and a small lamp. About a foot above the battery was the light produced upon two pieces of charcoal, backed by a single tin reflector, and enclosed within a glass case. The light was of a most powerful character. The easel on which the machinery was suspended admitted of being turned about, and as its position was altered, objects within several hundred yards' distance were rendered as clearly visible as in the light of day, and persons at a considerable distance beyond the Nelson column were able to read a newspaper distinctly.—Another exhibition of the light took place on Thursday night from the summit of the Duke of York's column, upon which the apparatus was placed. Notwithstanding the unfavourable state of the weather, the Park, Pall-mall, Regent-street, and the vicinity were crowded with spectators, and in Carlton-gardens were several carriages of the nobility and gentry, who were accommodated with sittings in the neighbouring club-houses. Shortly after 9 o'clock the light was shown from the north-east corner of the column, and subsequently its position was altered so as to throw its rays to different points. A single jet, apparently not larger than a star, as seen with the naked eye, made the whole area of Waterloo-place as bright as day, and enabled spectators to distinguish features and read handbills across the street. The effect was extremely singular and picturesque. The gas lamps cut a most lugubrious figure, making shadow instead of light in every place not penetrated by their more brilliant rival, while in parts under the influence of the light, every frieze and cornice was thrown out with a distinctness which we have seldom noticed even in the day-time. At the same time the light, though brilliant, was fitful, exhibiting changes of intensity and colour as the ends of the charcoal were consumed by the electric fluid. The patentee however promises to attain a continued light for ten hours, and hopes to make his invention applicable to lighthouse and railway purposes, not contemplating street or house illumination at present. He stated that the light would be applicable for lighthouses, that the light then exhibiting (the expense of which would not exceed a halfpenny an hour), if placed at a sufficient altitude with the reflector above it, would perfectly illuminate an area of 10 miles in circumference, and that it would be possible to produce a light which should illuminate an area of 100 miles.—*Eng. Paper.*

THE GOLD MINES IN CALIFORNIA.

From the various account that have been received from California from time to time, within the last eight months or a year, we think there is little room to doubt that that newly acquired territory of the United States is rich to an extraordinary and almost unparalleled degree, in mineral resources. We were not disposed to place much reliance on the first statements which we got thence, because the finding of gold among the sands of rivers, in such large quantities as were represented, is altogether unprecedented; and we expected the population of San Francisco, who deserted that town and rushed to the auriferous region, would soon return to their usual pursuits disappointed. This, however, has not occurred. The people of San Francisco are still scattered along the banks of the Sacramento and its tributary rivers, and are as busy as they were at first in the work of gathering the precious metals. Instead of the accounts first received thence being exaggerations, they were, if the intelligence recently received from that country is to be credited, rather within the truth. The excitement in that territory on the subject is increasing too; old and young, male and female, the halt, and we verily believe the blind too, are on their way to the land of promise and gold, cup and tin kettle in hand, to avail themselves of the riches so unexpectedly developed. The men of the sea vie with those of land in pursuit of the treasure—the occupant of the bench is capsized in endeavoring to outrun the sheriff; the lawyer jostles against his client; the farmer and mechanic throw aside their implements, each on his own account, eager to reach the gold region first, and to be the first in reaching the rivers, among the sands of which they find the object of their pursuits.—This picture is not too highly coloured. It is beyond all question that gold, in immense quantities, is being found daily in this part of our territory, and that every pursuit of trade or business is abandoned. If the product is as great as it is represented to be, and the trou-

ble of gathering it so slight, it will effect great changes in the value of the precious metals all over the world.—*New York Herald.*

"Il Papa Piange."—The Pope Weeps.

[It was mentioned in a Florentine Journal that when Pope Pius heard the news of the late revolution at Milan, he wept bitterly, whereupon in another Journal appeared the following caustic address to His Holiness, which since, reprinted as a handbill, has been circulated far and wide through Tuscany.]

"The Pope Weeps! weep, ill-counselled Pontiff, weep for your vanished glory—acquired at so light a price, and lost at so costly a sacrifice of the blood of men, who idolized a vain man, an image of clay—the shadow of a man.

"Weep, Pontiff—weep for the nations you have betrayed; for the destinies of Italy, which your fearful, timid, paltry mind could not grasp; sheltering yourself under the sublime mantle of a religion which you might have led back to its pure fountain heads, but to which, on the contrary, following the old custom of your predecessors, you have added your own contribution of shame and defilement.

"Weep, O Pontiff!—*Thou sceptred and living Antichrist!* weep for your dearly beloved Germans, and hurl at the heads of their slaughterers before proud Milan, and unconquered Bologna,—hurl all your thunderbolts—they have not weight nor edge.

"The Pope Weeps.—Weep, Count Mastai, weep that the Providence thou trusted in has not yet granted the results aimed at in the destines of Italy; for it is plain that the Providence to which thou hast committed thy people means nothing more than thine ancient ally, the Empire, that ever faithless prop of the Simoniacal Papacy.

"In order that Rome might lie tranquil under the double yoke of thine own demoralizing policy and of northern despotism, thou hast, in vain, commended thyself to all thy saints—and so it should be. Hast thou not, in thy delirium of fear, reached to very blasphemy? Hast thou not dethroned the Eternal, and placed in his stead the Virgin, with the chief of the Apostles for responsible ministers? Hast thou not, to these, rather than to Him, committed the guardianship of Rome, hoping, perhaps, that this Provisional Government in heaven, like a Provisional Government on earth, would be weaker and less watchful than that of the God of Vengeance, the terrible God, who stands for the defence of peoples, as thou dost for Kings?

"Weep, weep, Father—no longer 'Holy'—weep that your orders to desist from fighting were treated like a light breath; and as the idle wind, your orders of blind obedience to the compact with the enemies of Italy, concluded in the silent and sinister depths of the Vatican.

"Weep, thou favored of Loyola, for even if the followers of freedom fall by the German sword, the followers of Ignatius will not go scatheless.

"Weep, Pope—weep burning tears over the tomb thou hast dug for thyself; weep, for Italy will yet be a great and glorious fact, while the Popedom becomes a polluted name; weep, for while Italy rises more beauteous from the stake to which thou condemnest her, the Popedom will sink into putrifaction and decay, amidst the joyous shout of emancipated nations."

PRINCE ALBERT AND THE PRINCE OF WALES.

At a meeting of the York Auxiliary to the British and Foreign Bible Society, on Thursday, Mr. J. T. Bourne, one of the agents to the Parent Society, related the following incidant, as illustrating the truthfulness of the proposition advanced by a preceding speaker, that the present proud position of England is to be attributed to the fact of the British throne having for its foundation the word of God.—"Some time ago, Miss Hillyard, the governess in the royal family, seeing the Prince of Wales inattentive to his studies, said —'Your Royal Highness is not minding your business, will you be pleased to look at your book, and learn your lesson?' His Royal Highness replied that he should not. 'Then' said the governess, 'I shall put you in the corner.' His Royal Highness again said that he should not learn his lesson, neither should he go into any corner, for he was the Prince of Wales, and, as if to show his authority, he kicked his little foot through a pane of glass. Surprised at this act of bold defiance, Miss Hillyard, rising from her seat, said,—'Sir, you must learn your lesson, and if you do not, though you are the Prince of Wales, I shall put you in the corner!' However the threat was of no avail, the defiance was repeated, and that too in the same determined manner as before, His Royal Highness breaking another pane of glass. Miss Hillyard seeing her authority thus set at nought, rang the bell, and requested that His Royal Highness Prince Albert might be sent for. Shortly, the Prince arrived, and having learnt the reason why his presence was required, addressing the Prince of Wales, and pointing to a foot stool or ottoman, said,—'You will sit there, Sir!' His Royal Highness then went to his own room, and returning with a Bible in his hand he said to His Royal Highness the Prince of Wales.—'Now, I want you to listen to what St. Paul says about people who are under tutors and governors,' and having read this passage to him, he added,—'It is undoubtedly true that you are the Prince of Wales, and if you conduct yourself with propriety, you may, some day, be a great man—you may be king, in the room of your mother; but, now you are only a little boy;—though you are Prince of Wales, you are only a child, under tutors and governors, who must be obeyed, and must have those placed under them do as they are bid. Moreover,' said His Royal Highness, 'I must tell you what Solomon says:' and he read to him the declarations, that he who loveth his son, chasteneth him betimes, and then, in order to show his love for his child, he chastised him, and put him in a corner, saying,—'Now, Sir, you will stand there until you have learnt your lesson, and until Miss Hillyard gives you leave to come out, and remember that you are under tutors and governors, and that they must be obeyed.'"—*Patriot.*

Waste of Time.—He that hopes to look back hereafter with satisfaction upon past years, must learn to know the present value of single minutes, and endeavour to let no particle of time fall useless to the ground. An Italian Philosopher expressed in his motto that time was his estate; an estate indeed that will produce nothing without cultivation, but will always abundantly repay the labors of industry and satisfy the most extensive desires if no part of it be suffered to lie waste by negligence, to be overrun by noxious plants, or laid out for show rather than for use.—*Johnson.*

Detraction.—Every man ought to aim at eminence, not by pulling others down, but by raising himself; and enjoy the pleasure of his own superiority, whether imaginary or real, without interrupting others in the same felicity.—*Johnson.*

Poetical Bull.—An excellent military road constructed under the late General Wade, runs through a part of an Argyleshire laird's estate, who has recorded his sense of this improvement, by a conspicuous monument, on which is inscribed the following distich:

"Had you seen this fine road *before* it was made?
You'd lift up your hands and bless General Wade."

Energy.—The longer I live the more I am certain, that the great difference between men, between the feeble and the powerful, the great and the insignificant, is *energy, invincible* determination; a purpose once fixed, and then death or victory. This quality will do any thing that can be done in this world, and no talents, no circumstances, no opportunities, will make a man without it.—*Sir T. F. Buxton.*

AN IMPARTIAL JUDGE.

As Charles V. was riding from Antwerp to Brussels, he trod on a lamb and killed it. The shepherd entered a complaint against the Emperor, and judgment was given against him as it would have been against a private person. This displeased the court, and the judge was called to account. In reply he said, "I am a subject of the Emperor; but in the discharge of my office I am subject only to the laws of justice." This answer made so strong an impression on the Emperor that he ever after placed great confidence in the fearless judge, and took every opportunity to distinguish him.

Irish Wit.—"The first half dozen lessons are tedious, difficult and disagreeable," said a German teacher to his Irish pupil; "after that, you will begin to appreciate the beauties of the language." "Then suppose," said the lad, "we begin at the seventh lesson at once."

Colonial Secretary.—We regret to announce the indisposition of the Colonial Secretary; but are glad to learn that no serious apprehensions are entertained.—*Obs.*

Legislative Council.—The Governor before closing the late Session of the Legislative Council, observed that he should have occasion to call Hon'ble Members together again, he hoped, at an early period in the present year; when he should be able to lay before them, matters of the highest importance for their consideration. He could not at this moment name the precise period, but he had every hope that the measures which he should be able to propose to them would be of such a nature as would prove the earnestness of his desire to promote the public good, and the anxiety with which he had applied himself to advance the interests and meet the just wants of the community at large.—*ibid.*

OVERLAND INTELLIGENCE.

By the last Overland Mail English Papers were received, to December 23d, from which we gather the following Summary.

Great Britain.—Parliament had been prorogued to meet Feb. 1.—Mr. Rush, mentioned in our last as the suspected assassin of Mr. Jermy and his son, has been committed for trial on the charge of murder.—The Hon. and Rev. Baptist Noel has published his reasons for leaving the Church, in the shape of an Essay entitled "Church and State," being a thick book of 631 pages. He thus expresses his views on the point of his own separation from the Church. "While I condemn a State prelacy, I honor each pious prelate; while I mourn the relations of godly pastors to the State, I no less rejoice in their godliness. The reasons for separation appear to me clear; but I do not expect others to think as I do. In claiming my own liberty of judgment, I learn to respect theirs. To remain in the Establishment with my views would be criminal—with theirs it is a duty."

From Ireland, we have news of continued tranquility and increasing distress. Near Limerick a family was discovered subsisting on carrion; and throughout the south of Ireland there is a sad prospect of suffering. Meanwhile the pitiable condition of the Pope is exciting the commiseration of the Irish and prayers are made and contributions taken in his behalf.

France.—Louis Napoleon Buonaparte has been elected President of the French Republic by a majority of five-sixths of all the votes given in for all the candidates. A more solemn national act never before took effect. France has long been the pulse of Europe; the slightest excess or irregularity there makes itself felt in all neighbouring countries; and in proportion to this political sympathy is the importance of the guaranty of order, which the peaceful solution of this great question affords. The new President already receives the sincere homage of men of all parties. The interest of order predominates over all factious intrigues. The public Journals are almost unanimous in giving in their adhesion, and all ulterior plans are now masked under a professedly hearty acquiescence in the new order of things.—The proclamation of the President in the Assembly and his induction by oath into office was a scene of great interest. On the one hand there was the military and civil dictator, ready to lay down, with a dignified submission to the will of the people, the power he had so lately wielded; on the other was the newly elected President, about to take part in a solemnity which if a valid one, was to determine the future destiny of France. General Cavaignac in his final resignation to the Assembly, of the power he had so lately received from it, seems to have exhibited that native dignity of character which has marked his brief political career. No one who saw and heard him but must have been convinced that he was sincere in his submission to the will of the nation. Equally, Louis Napoleon, by the manner of his taking the oath and the short address he afterwards delivered, gave guarantee of his sincerity.

Austria.—The young Emperor of Austria rallies round him the affections and respect of his subjects. There is every appearance of a determination in the Government honorably to arbitrate between the demands of freedom and the principle of order; to restrain democratic violence & be prepared to initiate rather than merely concede, those reforms and guarantees of liberty which are still yearned for by the great masses of the people, although, after such dreadful struggles they may be at the moment anxious for repose. It is wise in the Austrian statesmen not to mistake this temporary weariness for a reactionary spirit. The address of the Diet to the new Emperor bespeaks returning harmony and confidence, and the tone of manly friendliness pervading the Emperor's reply shows that he and his advisers well know the German mind, and how far a touch of heart goes to stimulate their loyalty and patriotism.

Prussia.—The affairs of Prussia present few points of interest. The late *coup d'etat* appears to have fully succeeded, followed up as it has been by the promise of a constitution, of which the most startling features are universal suffrage, qualification for membership without property in the Lower Chamber, and the abolition of all aristocratic privileges before the law. The King has followed up a promise of freedom of the press by abolishing the stamp on newspapers, and in many respects the political condition of the Prussians, after a defeat of democracy by the royal power, will, if the King's promises be carried out, be far more advanced, in theoretical freedom than that of the people of England.

Italy.—A Provisional Government has been proclaimed. It is composed of the senators for Rome and for Bologna and of the Gonfaloniere of Ancona. The Pope has been declared deprived of all temporal power. The Minister Sterbini has addressed the people; he said that the Pope alone, under the title of bishop, would have the right to enter Rome but that all the cardinals and prelates would be strictly prohibited from entering the city.

United States.—Intelligence is received from the United States to the 6th December.

The cholera had made its appearance on board the packet New York, from Havre, on her passage to New York. She had been placed in quarantine. Out of 16 cases, 14 were fatal; it was confined however, to the steerage passengers of that ship.

Congress met on the 4th, and the President's message was sent in the next day; it is very long and contains little of European interest.

The Postmaster-General's report says nothing of postal arrangements with Great Britain; he recommends an uniform rate of domestic postage of 5c., and 15c. per half ounce for foreign letters; the franking privileges to be abolished.

The most interesting part of the message is that referring to the commercial experiment with limited free trade, which has been tried during the past year in the United States. The result is very satisfactory. The imports, which it was confidently predicted could not increase sufficiently under the new system to make up for the reductions in the duties, have gone up so rapidly as to completely negative all the theoretical opposition which was offered on the part of the Protectionists. Mr. Webster said that the imports must rise to 140 millions per annum to make up for the revenue lost by the alteration, and this he spoke of as impossible; while by official tables it appears that they have actually risen to 155 millions! It is satisfactory to find that on both sides of the Atlantic free trade doctrines have been so successfully borne out by facts.

TO CORRESPONDENTS.

We have received an Epistle from "St. Peter," but as we do not understand its bearings the writer must excuse us for declining to publish it.—Rather an angry abusive Epistle has come in from Kandy, declaring the statements of the Fracas at St. Mary's Church which were published in our paper of the 28th Dec. quite false. The writer must learn to be civil, before we can publish his communications.——"M—S—P—J—'s" Poetical Communication, if wholly original, is creditable to the talents of a youth, but will not, we think, answer for publication in the Star.

Printed and Published at the American Mission Press, Jaffna, by Eastman Strong Minor